

ŠTUDIJ V OXFORDU – PREIZKUŠNJE IN USPEHI

Najstniška leta so Janezu Henriku Newmanu prinesla prvo preizkušnjo vere. Dvome pa je premagal ob zgledih in dobrih knjigah svojih učiteljev ter se enkrat za vselej oklenil vere v Boga. Živo se je zavedel, da Bog spremlja vse njegove korake. Poln hrepenenja po učenosti in želje, da Boga še bolj spozna, se je z dobrimi petnajstimi leti vpisal na oxfordsko univerzo.

Kočija, s katero sta se mladi Janez Henrik in njegov oče namenila v Oxford, se je bližala mestu. Na obzorju so se prikazali koničasti zvoniki in stolpiči prijaznega srednjeveškega mesta. Petnajstletni fant, dovzeten za lepoto, ga je takoj vzljubil. Še vedno je dihala nekaj skrivnostnosti in čarobnosti srednjega veka. Predvsem je to mesto vzljubil zaradi duha in starih izročil, ki so se ohranjala v častitljivih kolegijih. Za visokimi okni so se skrivale kapele, predavalnice in samostani, v katerih so moške že osem stoletij iskali učenost in svetost. Kdor se je tu mudil, je iskal luč – luč resnice, Božjo luč. »Gospod je moja luč,« je bilo napisano na velikem grbu univerze. Ta napis, ki je vzet iz 27. psalma, je močno nagovoril mladega študenta. Vzvišene misli so ga navdajale, ko je poštna kočija drdrala po mestnih ulicah. Čutil je, da prihaja na sveti kraj.

Janez Henrik je dobil mesto v kolegiju Svete Trojice (Trinity College). Najprej je odšel h krojaču, da si kupi študentsko

haljo. Ta je takoj prebral neizkušenega kupca in mu prodal nekoliko preveliko haljo. »Saj boš kmalu zrastel in potem ti bo čisto prav,« ga je zvito potolažil.

Janez Henrik si je hitro priskrbel potrebne učbenike in se lotil dela. Življenje v Oxfordu ga je osrečevalo. Imel je vse, kar mu je veliko pomenilo: lepoto, študij, sveta opravila in dobre prijatelje. Hodili so na sprehode, čolnarili in skupaj preživljali počitnice.

Študenti na Oxfordu in drugod so bili takrat dodeljeni posameznemu tutorju, to je učitelju, ki jih je spremljal in vodil skozi študij. Newmanov tutor je za svojega študenta komaj sproti priskrbel dovolj težkih nalog, zlasti pri matematiki. Tudi štipendijo je zlahka dobil. Vsi študenti seveda niso tako resno jemali svojih dolžnosti. Mnogi so slabo in malo študirali, tem bolj prizadevno pa so prirejali hrupne pивske zabave.

Newman je vstajal zgodaj, si sam zakuril v sobi in se skoraj ves dan učil, pred izpiti tudi po dvanajst ur dnevno. Na dan končnih izpitov pa so mu zaradi preutrujenosti odpovedali živci. V klasičnih jezikih in matematiki je dosegel le oceno »dobro«. To je bila zanj bridka, a koristna šola.

Po tej boleči izkušnji se je umiril, postal spet veder in ni izgubil zaupanja v svoje sposobnosti. Sanjal je o tem, da dobi stalno mesto učitelja na katerem od kolegijev. Aprila leta 1822, ko mu je bilo 21 let, je z odliko opravil pisne izpite in dobil to mesto na najimenitnejšem kolegiju Oriel. Učitelji na kolegiju so bili sama zveneča imena. Ob tem uspehu so se iz treh zvonikov kolegija oglasili zvonovi. Takšen je bil običaj ob vsaki novi izvolitvi. Seveda se je moral novopečeni učitelj za to čast denarno oddolžiti. Izvolitev je bila velika zmaga, ki se je je na vsako obletnico spominjal.

Iz Newmanovih duhovnih spisov:

Bog lako vse obrne v naše dobro. Lahko blagoslavlja in posvečuje celo naše slabosti. Lahko nas ljubeče kaznuje, če smo ošabni, lahko nas opogumlja, če postajamo malodušni. Lahko nas dvigne – in nas tudi bo – tem bolj, čim bolj se v duhu resnično ponižamo, čim bolj ga zares ubogamo.

Kraljica vseh svetnikov – prosi za nas!

Sveti Janez Henrik Newman – prosi za nas!